

tejúton a földre suhantál / S bennem az életerő drága zsarátnoka vagy. / Nincs panaszom rád, mert ragyogó és szép a tehetség / Mely fölelem s nemesen gyűjtja ki szellememet..."

- És mégis mennyit adnak ott érte? - szól közbe a kajla kalapos.

- Nem sokat. Talán egy százast...

- Az tényleg nem sok, habár nem semmi. Tegye bele abba a nagyobb szatyromba.

A szemüveges nézi a könyvet. Lapozgatja. Nem tesz eleget a felszólításnak.

- Na, mire vár - sürgeti a másik -, tegye már bele.

- Ide hallgasson - mondja a szemüveges -, adja el nekem.

- Magának? Van egy százasa?

- Az nincs - sóhajtja a szemüveges.

- Akkor hát hogyan? Én lettem, az enyém.

- A magáé - mondja a szemüveges.

- Nahát! Akkor tegye már bele a szatyromba.

- Várjon - mondja a szemüveges - megalkudhatnánk.

- A kávé? - néz rá a kajla kalapos.

- Az. A könyvért.

A másik töpreng. Látszik rajta, hogy adná is meg nem is.

- Adjon még valamit hozzá - mondja.

- Mit adhatnék?

- Hány üveget gyűjtött?

A szemüveges lehajol, a zsákjából kirakosgatja az üvegeket.

- Hatot - mondja.

- Csak ötöt - mondja a kajla kalapos. - Annak ott be van repedve az oldala. Nem veszik be.

- Várjon csak - mondja a szemüveges és az üvegekre helyezi a pulóvert is. - Így már adja?

A kajla kalapú biccent. Szépen, sorban betesz mindent a nagyobbik szatyrába. Aztán a kisebbik szatyrot is hozzámokolva, elindul.

- Menjünk ahhoz a másik kukához - szól hátra -, amelyik ott van a bolt előtt. Itt csak az időt vesztegetjük.

A szemüveges már nem figyel rá, ismét a könyvet lapozgatja. Aztán megáll egy helyen és csak úgy magának, hangosan felolvas egy epigrammát: „Sokra becsülnek már, a hazám is büszke lehet rám, /Szellemem egyre dicsőbb, s általa híres e föld!”

- Hé, tanár úr! - kiabál a másik kuka mellől a kajla kalapos. - Jöjjön már, ez itt valóságos kincses banya! Ide nézzen! Liszt! Egy nagy zacskóval. Alig pergett ki belőle valami.

A szemüveges, mintha nem is hallaná. Ott áll, kezében a könyvvel és olvas. Lába előtt a behorpadt, üres zsák.

Balazsek Dániel

SÍPCSONTODBÓL

Virágok fehér kelyhén az éj sörénye sajdul,
összefűz bennünket a szelek füzére,
az Ősök csontjaitól csontodig
folytatódó lét egyensúlyozása
a lázadás, mit arc-síkod peremére
összehordtak a századba torlódó pillanatok,
két vihar medencecsontja között késhegynyi hideg.

S bár Isten tenyerén apró mozzanat:
sípcsontotól a sziklahát egyedüllétig
repedő kövek kivésott arca, s a követ felhasító
belső súlytalanságukkal a lélegzetvételek:
ahogy centiméterekből is összerakja az Élet
végül a végtelent.

ISTENKERESÉSEK MÓZES-BOTJA

Az idő súlymértékeihez mérten
 lazul fogaid s a csontok porcelánja:
 álladhoz sodor koppanás -
 A kihűlt csillagot a szó
 vas-cserépből is hanggá szublimálja,
 ködvásznon sikoltó madár ecsetvonása.
 S a vállig fölérő éjszakák között
 a percről percre tömörebb csendek mészkövében
 hiányától nehezülten
 forrásvizét keresi a lélek.

HALÁNTÉKOD TŰZFALÁNAK

*S. Tibornak,
 aki nem hisz a magyarságában*

Mintha golyózaporba feszülne fejed:
 mint óralapok bizonytalanságára cseppent
 percek között kinövő árnyék:
 esők lombjai gyűlnek tekinteted mögött.

S mint a zúgó bolygórendszerek:
 homloktól homlokig terjedő szél hiánya,
 egék csöndjei közt kő kövön,
 s aztán a szívekben piros lemez a lemezen
 legkisebb lökésre képtelen
 sóvárog keserűségek sójában a csepp vér.

Egy percre rád dől a Halál:
 halántékod hosszú madarainak árnyékával